

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Æternæ Ex Prima Hebdomade Asceseos
Jgnatianaè Petitæ**

Vogel, Matthäus

Constantiæ, 1731

Consideratio V. De Peccatis Studiosorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60667)

tiam insuper flagito, majorem posthac curam gerendi, ne vel levissimè amplius te offendam. Mortuus es propter peccata mea; da mihi horrorem & odium peccati cujuscunque, ut mori potius eligam, quàm peccare. *Anima Christi sanctifica me &c.*

Ad B. Virginem. Et tu B. Virgo, horrorem peccati venialis meo animo imprime, ne filium tuum amantissimum vel minima in re deinceps offendam. Impetra mihi robur cœleste, quo confortatus levissimas etiam legum divinarum transgressiones fugiam. Tu refugium peccatorum es, convertere se volentium Mater. Peccator sum; esto refugium meum: serium mihi est, aliquando converti ad DEum; esto Mater mea! *Ave Maria &c.*

Consideratio V.

De Peccatis Studiosorum.

Recitatâ oratione consuetâ, imaginare tibi Patrem cœlestem, qui speciali curâ Studiosis media ad salutem providet, eosque velut filios sustentat: cogitâ, te audire ex eo voces illas: filios enutrivit & exaltavit, illi autem spreverunt me. Pete gratiam agnoscendi malitiam peccatorum, quæ à Studiosis passim fieri solent, & contemni.

Pars I.

Pars I.

Doctrina. *Delicta quis intelligit?* Quærebat David, docens nullos esse aut paucissimos, qui bene de peccato sciant judicare. *Delicta quis intelligit?* creduntur subinde esse levia, quæ ipsa enormia sunt & abominanda. Hæc de peccatis ignorantia si in ullo hominum genere est, maximè in studiosis est. DEum immortalem! Quale hi iudicium de peccatis suis formant? quid dicunt? quid sentiunt? aut nulla censent esse, aut levia. Hinc passim liberè perpetrant, de emendatione non cogitant, illis assuescunt, in illis pereunt. O utinam non æterno suo damno experti hoc essent innumeri! Hos ego si ab inferis excitare possem, ut mei loco venturam in titulo positam docerent, fortè essent qui saperent: viventem hominem dum nonnulli audiunt, rem ab eo exaggerari credunt, & augeri nimium. Pone itam de me mentem, eam concepisti; rem ut est, tuis oculis exhibebo, iudicium de re tota tibi relinquam. Astutius igitur, peccata à studiosis fieri solita, falsè creduntur esse tantum venialia & levia. Age quæ sunt studiosorum errata præcipua & magis familiaria? Hæc, nisi fallor: preces negligenter aut distractè & cum fastidio, & metu peccatorum tantum persolvere, conscientiam non examinare, ad Confessionem & S. Communionem obiter se parare, Missam audire sine attentione, templo

templo se clam subducere, conqueri & murmurare, quando diutius hærendum est in templo, varias in eodem irreverentias ridendo, garriendo aliisque modis admittere, quibus non rarò scandalizentur alii; statim post suscepta SS. Myſteria ad priores iniquitates reverti, DEI rarissimè meminisse; Parentibus non obedire, eos contristari & irritare, asperè etiam alloqui aut contemnere; idem dic de Magistris & Professoribus, quos Parentum locò studiosis concessit DEus; hos traducere, falsa de illis spargere, illis detrahere, mille in eos jactare convitia, varia eis mala imprecari, protervè resistere, contemnere eorum jussa. Huc pertinet, non seriò se applicare studiis, multum temporis otio consumere, circumvagari tempore studiis destinato; dormire ultra horas à necessitate & ratione statutas; sumptus parentum malè impendere; vacare variis lusibus vetitis; adire domos aut suspectas, aut malas; accedere cauponas, deditum esse potui, adhærere sociis, qui à pietate & studiis avocant, aut jam ad graviora impellunt; insultare domesticis, eos convitari & scandalizare; petulcire in schola, ineptiis variis molestiam aliis creare & tædium; audire & loqui sermones liberiores, aut aperte incastos, jocos illiberales spargere, exempla minùs pudica narrare, aliorum famam minuere, nec de reſtitutione cogitare; aliis clam aliqua surripere, variis modis alios affligere, temerè judicare, aspernari, falsò accusare; pensa scholastica passim

sim

sim dictare aliis, aut dictata accipere, alios decipere, non attendere in schola ad res eas, quæ aut in ordine ad pietatem, aut doctrinam tenentur dicere, de emendatione erratorum non esse sollicitum, divina peragere tepidè, de vita futura per electionem statûs bene institutam non esse sollicitum; obvium quemcunque statum, qui sensui arridet, aut à Parentibus suadetur, arripere. Mitto plurima alia, quæ tibi occurrent faciliùs; duo peccatorum genera tantum nomino, quibus frequentissime à studiosis peccatur; unum contra Castitatem; alterum contra Charitatem est. Contra Castitatem peccatur cogitatione, verbo, opere, oculis, lingua, auribus, manibus, lectione &c. Contra Charitatem inter alia est Reticentia culpæ alienæ, quando quis tacet ea, quæ in altero notata tenebatur indicare Superiori, aut in schola aut domi.

Familiariora sunt hæc studiosorum errata. De his quid censes? an ita levia sunt, ut peccati venialis gravitatem non excedant? ô utinam! ego quid sentiam aperio. 1. Existimo aliqua esse inter recentia, quæ semel iterumque facta imperfectio quidem sunt, non tamen peccatum, etiam veniale; quò forte reduci potest una alterave dictatio pensî ordinarii; cogitationum liberæ evagatio eo tempore, quo in schola attendendum esset, & pauca alia. 2. Plurima ex iis, prout ordinariè fiunt, judico esse venialia leviora aut graviora pro circumstantiarum varietate. Hu

spec-

spectant, mentiri ex joco, aut etiam seriò in re levi & sine damno alterius, unam alteramve horam otiano perdere; distractum aliquamdiu esse sub precibus, convitari alios, litigare cum illis &c. 3. Video alia ex his peccatis esse admodum periculosa, facileque fieri posse, ut sint mortalia ob varias circumstantias. v. g. nullam de erratorum emendatione, de futura vitâ curam suscipere; tepidè omnia sacra peragere, & ad ea se non fervidè parare, præcipue ad S. Confessionem & Communionem, serere lites & jurgia, accedere domos suspectas, versari cum sociis suspectis, plures septimanas otiosè traducere, Parentibus & Superioribus debitam reverentiam non exhibere &c. Hæc certè periculosa sunt. 4. Sunt demum, quæ à mortali excusari non possunt v. g. negligere sacrum die festo aut Dominico; seducere alium aut scandalizare in re gravi, docere alium impia, lasciva & nefanda, adherere sociis, quos aperte scio, aut prudenter timeo esse malos, Parentibus & superioribus seriò malum aliquod grave imprecari; jurare falso deliberatè, licet in re levi; graviter alterius famæ detrahere; ignorare, quæ ad salutem necessaria sunt, actus virtutum Fidei, Spei, Charitatis tempore debito non exercere, otiosè plures menses perdere cum jactura sumptuum, temporis &c. Dolorem serium Confessionem non præmittere, licet tantum venialia confitearis; peccatum grave, aut dubium in Confessione reticere ex pudore; in peccato gravi communicare; agere;

gere;

agere, loqui, cogitare contra Castitatem, aut legere, videre, tangere ea, quæ non licent, & ubi aut ratio aut conscientia reluctatur: in qua materia rarò venialiter peccari, certum est, frequentissimè verò mortaliter: quando autem id fiat, si dubitas, ex Confessario quære. Huc aliqui pertinere volunt negligentiam in electione statûs, dum non salus animæ, sed nescio quæ vanitas spectatur; item reticentiam peccati gravis in altero notati, quod in aliorum etiam & sæpe totius scholæ damnum vergere potest, nisi iis, quibus debet, aperiatur.

Ex facta hac distinctione intelligis, non omnia studiosorum peccata esse levia. Et quis ista credit? quis credit, otium & pigritiam rem esse adeò periculosam, ut diutiùs continuata à peccato gravi non valeant excusari? & tamen rem mihi certa videtur. Quid enim agit deditum otio juvenis? sumptus parentum solos si perderet, an non res gravis foret? grave censes furtum imperialis unius; & furtum dilapidationem que tot imperialium gravem non censebis? furaris certè sumptus illos parentibus, furaris fratribus & sororibus; & sumptus sæpe non sim sudore parentum & sanguine comparatos. Taceo gravem parentum tristitiam inde enascentem, quòd malè adeò collocatos sumptus videant; taceo justam eorum iram; taceo, quòd eos cum fratribus & sororibus decipias, qui fortè auxilium à te meritò expectabant, aut certè in eo, quòd aptum fore credebant, ut tuo dein labore, tua

que

que doctrinâ te posses sustentare: taceo jacturam temporis adeò pretiosi & diuturni: quæ cui, quæso, levis apparet? Ecce quò tendant confabulationes quotidianæ tempore studiis destinato, statiunculæ in plateis, ambulationes otiosæ; horæ somno perditæ &c. ad peccatum mortale profectò, licet in singulis non peccetur graviter. Quod de otio dixi, dici potest de continua in divinis tepiditate, dum omnia tantum ex metu, sine fervore, devotione, attentione peraguntur: quid, quæso, facilius, quàm ut v.g. die festo Sacrum totum, aut pars ejus præcipua sic inter distractiones effluat, ut præcepto de audienda Missa non satisfacias; aut ut Confessio sic tepidè & tantum ex timore facta, dolore vero careat? & utrobique peccabis mortaliter. Huc referunt alii Reticentiam alienæ culpæ. Cernis in altero scelus turpe, rem scandalosam: taces. Pergit ille eandem rem facere sæpius, docet eam alios; multiplicantur peccata, tota sæpe schola inficitur: quis reus tot peccatorum? tu; si aperuisses, cui debuisses, aut potuisses, peccata fuissent impedita, animæ plures servatæ. Simile dici potest de conventiculis aliorum & suspectis consortiis. In reticentia hac an non timendum sit peccatum gravius, tu videris. Ex his abundè patet veritas dicti mei: non omnia passim Studiosorum peccata levia sunt. Latent eheu sæpe in juvenis conscientia peccata fœda & gravia, nec in Confessione exponuntur; aut quia negligens examen præcessit;

K

aut

aut quia ex ignorantia culpabili creduntur levia.
Ne, quæso, hîc tibi blandiaris repetendo tuum
Leve, Leve est. Rem bene examina, Confessa-
rium consule, damnationem à te averte.

Reflexio. Si ita est, ut dixi; ergo errant Stu-
diosi plurimi, qui negligentius se ad Confessio-
nem parant, vel in defectuum emendationem
non incumbunt, putantes levia tantum esse ex-
rata sua. Fortasse enim, quæ levia credunt, et tu e-
eorum genere sunt, quæ periculosa dixi & du-
bia, quæ ob circumstantias varias in mortale
beunt. Scias enim, omne veniale peccatum
varias circumstantias fieri posse mortale. Si
veniale esse potest ordinaria in templo irreve-
rentia; sed si ex hac scirem graviter scandalizan-
dos esse præsentis v. g. acatholicos, mortale fo-
ret. Sic unius aut alterius septimanæ otium
veniale esse potest, uti & accessio domûs suspectæ
aut prohibitæ: sed si ex hoc scirem Parentes
viter esse ad iram concitandos, mortale foret.
Ergo aliâ ratione agendum est; major cura
mendationis suscipienda est; non vivendum
ne omni metu salutis, quasi Studiosis beatitudi-
certa esset; bene vesperi examinanda est
scientia; attendendum in scholis ad concionem
& explicationem catechismi, unde gravitate
peccati haurire possis; consulendus Confessarius
vel alius rei peritus. Aliàs timeo, ne cum multi-
jam liberè peccantibus, quia tantum levia
credunt, pereas miserè, & serò gemas: heu quæ
gravi errore deceptus sum! *Affectus & proposita*
in fine dabuntur. Paris

Pars II.

Multa sunt, quæ Studiosorum peccata
aggravant.

Doctrina. Peccata Studiosorum variis ex cau-
sis graviora reddi, certum est: has, quia plu-
rimæ sunt, brevibus tantum verbis indicabo;
tu eas expende. 1. Tempus pretiosissimum per-
ditur. 2. Familiæ dedecus accersitur aut tristi-
tia. 3. Habent Studiosi omnia, ne peccent; mo-
nitiones, conciones, Confessiones &c. 4. Stu-
diosus non potest ignorare viam ad Cœlum,
quam tot alii rudes nesciunt. 5. Habet distrac-
tiones pauciores; omnia enim vel pietatem, vel
studia ad DEum dirigenda spectant. 6. Ab his
annis pendet, quod colloceris in eo statu, in
quo DEus prævidet te salvatum iri. 7. Pro to-
ta vita paratur in juventute vel benedictio vel
maledictio. 8. Studiosus peccatis assuescens
statim se tradit dæmoni, eique se velut victi-
mam immolat; primitias ætatis, quas DEus sibi
offerri mandavit, dæmoni consecrat. Atque
hoc unum ex se esse sufficiens posset ad agno-
scendam gravitatem peccati à Studio admitti.
Nihil est, quod DEus ferventiùs desideret, quàm
ut sibi à principio vitæ serviatur; ut anni primi
DEO consecrentur; ut adolescentia bene exi-
gat. *Primitias DEO*, ait. *Ne tardes offerre*
primitias tuas, hoc est ætatem primam. Hanc
amat præ cæteris, hanc desiderat, hanc of-
ferentibus

ferentibus mille benedictiones pollicetur. Terribiles econtra pœnas intentat illis, qui ætate primam mundo & voluptatibus consecrare cupiunt, in ætate verò virili DEO primùm servituti facere initium. Et revera uti nihil communius, ita indignius nihil cogitari potest. At ætatem primam dæmoni, futuram ætatem incipiam DEO. Quid hoc aliud est, quàm dæmoni aurum, DEO scoriam; dæmoni flores DEO putredinem; dæmoni fructus primos optimos, DEO putridos & effœtos; dæmoni quod bonum, DEO quod contemptum, debile, infirmum est, offerre. Meritò DEus: *Maledictus, ait, qui habens in grege suo masculum debile faciens immolat debile Domino; quia rex magnus ego sum.* Hoc est: Maledictus, qui potest mihi servire in ætate prima, non facit hoc, sed differt in ætatem futuram debilem. Maledictus! ò Studiosè, quantum hoc DEO displicet quantum peccata tua aggravat! Jam dæmoni servire in ætate florida, securam DEO doli re velle, quid est aliud, nisi fructus antea projectos, mensæ divinæ apponere velle? ludere & joculari cum DEO? Sed pergamus ad alia, quibus Studiosorum peccata aggravantur. Fit ergo hoc 9. Quia DEus majore curâ innocentiam Studiosorum conservare laborat; cum peccata juventutis magis divinæ voluntati sint contraria, graviores etiam malitiam continent. 10. Assuescens in juventute peccatis, tam sibi met minuit. 11. Sumptus parentum

gentes

gentes malè perdit, quos hi melius in opera pietatis vel sustentationem suam impendissent. 12. In alios si factæ tuissent impensæ tantæ, melius his usi fuissent. Singula hæc ea sunt, quibus negligens Studiosorum vita & peccandi licentia aggravatur.

Nec satis: aggravant eandem. 1. Parentes ipsi, qui, ut dixi, contristantur graviter, aut decipiuntur. 2. Magistri & Professores, quorum labores & monita eluduntur. 3. Socii, quibus es occasio negligentia. 4. Illi, qui si has occasiones, hos parentes habuissent, multos aliquando ad DEI agnitionem adduxissent. 5. Illi, quorum salutem DEus pendere voluit à pietate & doctrina tua. 6. Angelus Custos, cujus speciales circa te labores suo facis carere fructu. 7. Superiores & amici, quorum monita contemnis. 8. Confessarii, quorum consilia spernaris. 9. Inspirationes innumeræ, quibus non obedis. 10. Libri, quibus abuteris. 11. Patroni in Cælo, quorum auxiliis & precibus obsistis. 12. Periculum, in quod te conicis, mâ aliquando obeundi officia tum sæcularia, tum sacra. 13. Auxilia DEI, quæ aliis data magno tibi emolumento fuissent. 14. Exempla bonorum, quæ imitari refugis. 15. Scandala, quæ alii è vita tua capiunt. 16. Gaudium, quod DEus è vita tua pia haberet, tu autem ei perfidè negas. 17. Donum Innocentia præstantissimum, quam innumeris peccatis, inquinare non horres.

Neque hîc satis. Recenseo adhuc quædam
 Fortè hoc est medium Prædestinationis, quæ
 hac ratione vivendo negligis; hoc est, for
 DEus non vult te aliter salvare, nisi per
 gens studium; nisi in eo statu, in quo per doct
 nam & zelum aliorum etiam salutem operari
 sis: quod si ita sit, ô quantum timenda sunt
 cata tua quotidiana! 2. Multi ex inferno
 mabunt contra te, qui occasionem similem
 habuerunt, sed in ruditate & ignorantia
 perierunt, certò salvandi, si tot instructio
 habuissent, quot tu. 3. Fortè, quia jam pe
 tis & non litteris vacas, damnum ex te pat
 Respublica. Si enim ad publica officia ad
 beris, tuâ inscitiâ multa perdes & corrump
 4. Dæmoni singularem facis lætitiâ; quia
 inscitiâ tuam multas expectat animas
 tuam saltem; Sanctos econtra privas soci
 multarum animarum. 5. DEus Aristoteli
 ceroni, & aliis dedit scientiam, non pro
 ipsos; quis scit, an non propter te unum
 lam adeptus multis prodesse aliis? 6. Pro
 te DEus sociorum labori non æquè bene
 cum sæpe propter unius scelus totam
 congregationem. O quantorum damno
 reus es! 7. Sancti orant pro te; orant
 multi viventes: tu omnes eorum preces
 spolias. 8. Pulvinar suave (sic enim Pat
 tium vocant) paras diabolo in corde tuo
 scilicet suaviter ille quiescat; dum interea
 tuus stat foràs, frustra pulsans per inspi

nes, & ingressum postulans. 9. O quot homines tuâ forsan operâ, tuo exemplo fuissent convertendi! clamabunt hi vindictam de te. Finem non faciam, si omnia recensere velim, quibus peccata Studiosorum præ aliorum hominum peccatis aggravantur. Quòquò me verto, terribiles occurrunt circumstantiæ, quibus malitia augeatur. Unquamne cogitasti ista, mi Studiose? aut quo animo hæc excipis? Noli decipi; non adeò levia sunt Studiosorum errata, ut fingunt.

Reflexio. Si tam multa sunt, quæ Studiosorum peccata aggravant, scilicet tempus, ætas, datæ gratiæ, Superiores, damna aliorum &c. ô quàm graviter errant, quàm periculose falluntur liberè adeò peccantes, de emendatione non solliciti Juvenes! graviter errant! periculose falluntur! tu si sapias, hunc errorem corrige; studio ingenti in peccatorum tuorum emendationem incumbe; magno semper dolore ea detestare & confitere; illud identidem cogita: nihil leve est, quod ago. Hoc documentum toties inculcatum, sæpius adhuc inculcandum tuo firmiter imprime animo: absterreberis ita à multis, quæ jam sine horrore ullo & metu peragis. Noli oblivisci: DEUS magnus ille & Cœli & terræ Rex, est & Studiosorum DEUS, & severissimus Judex: rationem ille terribilem à Studio quoque petet. Time ergo, & ad salutem tuam time.

Pars III.

Peccata Studiosorum graviora sunt peccatis
aliorum hominum.

Doctrina. Rides forsan, quæ modò legisti;
sed si ratio in te, si fides est; faciam adju-
vante DEI gratiâ, ut risus in horrorem salu-
brem abeat. Dico igitur: peccata Studiosorum
graviora sunt, cæteris paribus, ac peccata alio-
rum hominum. Res digna, quæ consideretur
sunt enim plures, qui vitam suam cum vita
aliorum comparantes, multò se devotiores
multò de beatitudine securiores esse credunt
hinc absque metu pergunt in peccatulis suis
ut ipsi vocant. Accidit his, quod incolis Hiero-
solymæ, de quibus Jerem. c. 2. dicit: *Justi-
ficavit animam suam aversatrix Jerusalem compa-
racione pravaricatricis Juda.* Hoc est: incolæ
Hierosolymæ, licet aversarentur & offendere-
rent DEUM, tamen putabant se justos, quando
se comparabant cum aliis. At verò sicut horum
peccata majora erant & turpiora in conspectu
DEI; sic fit, ut studiosi putent se justos, pro
Cœli securos præ aliis, cum tamen in pluribus
gravioribusque detenti sceleribus, spem beati-
tudinis longè minorem habeant: ita ut verè dicitur
possit, quod de Hierosolymitanis dicebat DEUS
Ezech. 16. *Vivo ego, quia non fecit Sodomam
medium peccatorum tuorum.* Vicit Jerusalem
impia sceleribus suis Sodomam: vincunt Studiosi
plures

plures impietate & scelerum gravitate alios.
Sed ad rem.

Studiosorum peccata graviora sunt peccatis aliorum hominum, cæteris paribus; hoc est: sunt duo, alius Studiosus, alius non item, sed civis, rusticus &c. committunt peccatum idem: in casu hoc peccatum Studiosi multò gravius esse affirmo peccato alterius. Magnum videtur, quod dixi, sed audi me. Quid judicas? Est Catholicus, est Judæus; committunt peccatum idem, v. g. furtum. In quonam gravius est? in Catholico revera. Sic S. Thom. *Peccatum non est minus in fideli sive catholico, sed multò majus. Multò majus.* Rationes videbimus, & simul rem nostram evincemus. Peccata Israëlitarum graviora olim fuisse, ac aliorum populorum, res ex Scripturis certa est. Cur verò? rationes quæ afferuntur, eadem sunt, quibus probant Patres peccata fidelium majora etiamnum esse peccatis acatholicorum; & his ipsis ego utar ad ostendendam gravitatem peccatorum à Studiosis admissorum. Audi eas:

1. Israëlità peccantes erant foedifragi: promiserant DEO sæpissimè obsequia sua, & quasi foedus cum eo iniverant; consecraverant se DEO præ populis aliis per circumcisionem; sed obliti foederis sui abierunt post Deos alienos. *Irritum fecerunt pactum meum*, ait DEUS. Hinc gravius peccabant, ac gentiles; sicut miles jurans Domino suo fidem, gravius peccat, si ab eo discedit, ac peccet servus, qui sine facta Domi-

no promissione huic aliquamdiu serviens, dein fugam capit. Hæc eadem ratio est, cur peccata Catholicorum graviora sint, ac aliorum: hi enim DEO per Baptismum, per Sacramentorum susceptionem specialiter consecrantur: hi sua DEO obsequia sæpe promittunt, pactum veluti aliquod cum eo ineunt, quod nec Judæi, nec Acatholici faciunt. Studiosè mi, ex hoc ipso deduco, te peccare gravius, ac Catholicos alios, extra Religiosa septa viventes (hos enim semper excipio) de sæcularibus, quos vocant, loquor. Quis enim eorum est, qui specialiori modo consecretur DEO per frequentem Sacramentorum susceptionem? quis sæpius suam DEO fidem obstringit? quis plura quasi foedera cum DEO inire cernitur? Ecce quoties confessus es, de novo te DEO obstrinxisti; confessus es autem multò frequentius, ac alii. Ecce quoties renovasti formulam illam: S. Maria Mater DEI &c. toties de novo B. Virgini &c. DEO te obtulisti; fecisti autem hoc sæpius, ac alii. Cùm ergo magis ac alii DEO sis obstrictus, pluries foedus cum eo iniveris, peccata tua, quibus datam DEO fidem violas, graviora sint, necesse est, aliorum hominum sceleribus.

2. Israëlita peccabant *Scientes* contra DEUM; habebant enim hi veram DEI notitiam; non ita gentiles: viderant plura signa & prodigia; viderant potentiam DEI sui & severitatem; sciebant DEUM sibi præsentem: agnoscebant clarius peccati malitiam; audierant enim tonitrua

minas DEI &c. verbo: scientes, volentes, au-
 dacter peccabant; & hinc peccabant gravius:
 uti servus, qui percutit regem à se agnitum,
 gravius delinquit, quàm is, qui percutit regem
 veste peregrinâ indutum, & ideo non agni-
 tum. Eadem ratio convincit, Catholicos pec-
 care gravius, ac heterodoxos; habent enim isti
 majorem præ aliis DEI notitiam; sciunt esse
 DEum justissimum, bonum infinitum, malo-
 rum vindicem; sciunt eum noxâ mortali gravif-
 simè offendi, istâmque ab eo severissimè casti-
 gari: quæ omnia heterodoxis vel incognita,
 vel obscuriora saltem sunt. Mi Studiose ha-
 bes & tu clariorem DEI notitiam, ac Catholici
 alii: audis tu plura divinæ justitiæ exempla, ac
 alii: audis plures minas DEI, ac alii: audis plu-
 ra de gravitate peccati: scis melius, quid DEus
 ab homine exigit, ac alii; & peccas tamen; er-
 go gravius ac Catholici cæteri peccas: pro ma-
 jore enim & perfectiore DEI notitia, major &
 major est peccati gravitas. Studioso verè dici
 potest illud: *Dixisti, non serviam*: hoc est; licet
 scires, quis DEus sit, quòd sit judex, creator,
 DEus tuus; licet te ideo creatum scires, ut ei
 servias; licet peccanti pœnas imminere æternas
 scires, dixisti tamen: non serviam; nolo servire
 DEO. Reputa tecum, an non hoc majorem
 dicat malitiam, ac peccatum aliquod à Catholi-
 co semi instructo & rudi perpetratum.

3. Israelitæ nullam prorsus causam habebant
 DEum suum offendendi; obtendere nihil po-
 terant.

terant. Hinc DEus quærit: *Quid invenerunt in me Patres vestri &c.* hoc est, quam causam habuerunt? qua in re eos offendi? cur me sic tractârunt? Respondet ipse DEus: *Odio habuerunt me gratis*, idest, sine causa: offenderunt me, sed sine causa: contempserunt legem meam, sed sine causa. Verum quidem est, nec gentiles habuere causam offendendi DEum; sed dic mihi: si homines odissent solem, quinam minorem haberent causam? an illi, qui paucos solis favores sentiunt, an qui plures & quotidie? certe postremi. Ita & Israëlitæ minorem causam habebant DEum offendendi; minùs erant excusabiles, dum peccabant; ergo & graviùs peccabant. Catholici eadem ex ratione graviùs peccant ac heterodoxi; quia minorem causam habent offendendi DEum; cum hic se eis propitium adeò exhibeat, plurimòsque favores exhibeat, quos negat aliis. Et tibi, mi Studiosè, innumeros DEus Optimus favores exhibet, quos aliis non largitur. Profectò nullus Sæcularis minorem causam habet DEum offendendi, ac Studiosus. Hic, hic sanè est, qui divini Solis radios, gratiam, calorem experitur assidue per Sacramentorum susceptionem, per inspirationes, conciones &c. dum econtra Sæculares alij rarò Solem hunc vel intuentur, vel singulari modo propitium sentiunt. Ergo & major est peccantium Studiosorum malitia, ac aliorum hominum.

4. Peccata Israëlitarum graviora erant, ob
enormem ingratitude. Et hæc causa om-
nium præcipua fuit. Præstiterat eis DEUS be-
neficia verè innumera, quæ populis aliis non
præstabat. Erant illi populus à DEO electus
præ omnibus terræ nationibus: dedit eis DEUS
Prophetas, per quos dirigerentur: innumera in
eorum gratiam fecit prodigia: eduxit è servi-
tute durissima, & quidem modo adeò mirabili:
promisit eis terram benedictam: adfuit contra
hostes: dedit Manna, cibum illum prodigiosum:
dedit frequentem & facilem errorum veniam,
verbo, velut filios tractavit eos; hinc ipse quæ-
rit: *Quid ultra potui facere?* Tantum gentilibus
DEUS non præstitit; ergo peccantium Israëlita-
rum malitia major erat, ac gentilium. Duo si te
offendant, is certè te majore afficit injuriâ, cui
benefecisti in pluribus; si hic eodem, quo alius
modo contemnere velit. Hinc DEUS plurimis
in locis de solis Israëlitis, non de aliis conque-
ritur, quasi gentilium peccata non sentiret, sen-
tiret sola populi sui scelera. *Audite Cæli, ait,
auribus percipe terra! Filios enutrivisti & exaltavi, illi
autem spreverunt me! Obstupescite Cæli! - - duo ma-
la fecit populus meus &c.* de populo suo loquitur,
de Israëlitis, quos velut filios habuerat in amo-
re & pretio: horum se offendi peccatis conque-
ritur. Nihil enim est, quod acerbius homo
sentiatur, ac ingratitude illius, in quem bene-
ficus extitit. Atque hæc ipsa causa probat,
Christianorum peccata graviora esse peccatis
alio-

alio-

aliorum. Christiani enim sunt populus ille ex omnibus terræ nationibus electus, specialiter à DEO amatus, singularibus affectus beneficiis. Dedit DEUS Catholicis inæstimabile donum veræ fidei. O quantum hoc est! quàm multis aliis negatum! *Magnum beneficium, fratres mei, exclamat S. August. magnum beneficium ad fidem salvificam pervenire: majus scilicet, ac tempore universalis diluvii fuisset, naufraganti accessum in arcam Noë permittere. Dedit Israëlitis Prophetas, Catholicis Sacerdotes, per quos viam veritatis docerentur, Sacramentorum virtute divinâ roborarentur. Promisit Israëlitis terram benedictam, Catholicis regnum cœlorum: illos pavit pane de Cœlis lapso; ô quàm sancto, quàm divino alimento pascit hodie dum Catholicos in SS. Eucharistia! Illis facilem dedit peccatorum veniam; istis Sacramentum reconciliationis instituit. Quid ultra debuit facere? Atque hoc ipsum est, quo Christianorum ingratitude redditur enormior, peccata graviora; quia DEUM in se adeò beneficium tot modis offendere non exhorrescunt. Pari modo Studiosorum ingratitude eorum peccata reddit magis enormia: veriùs ego de Studiosis dixerò illud: *Non fecit taliter omni nationi: non est alia natio tam grandis sub Cœlo, quæ ita habeat DEUM sibi appropinquantem per gratias & beneficia.**

O Studiose, numera, si potes, beneficia DEI, non universalia illa, & quæ cum Catholicis cæteris

ris habes communia, sed tibi singulari Numinis favore collata. Populus electus studiosa juvenus est. Et quanta gratia est, eligi à DEO ex tanta rudium indoctorumque turba, vocari inquam, & eligi ad studia, per quæ idoneum se facere quis potest ad summos Ecclesiæ status, ad salutem animarum procurandam, ad suam facilius salvandam animam. Quanta gratia, collocari in tot tamque continuis bene sancteque vivendi occasionibus! quanta gratia, habere tot directores; qui in studiis, in conscientia, in via ad salutem dirigant, labores, sudores, vitam etiam ipsam in te erudiendo impendant! quanta gratia, videre indies tot piorum hominum exempla, eorum frui consortio! quanta gratia, pasci toties Pane illo Angelico, ex quo vires novas & robur haurire possis in via ad Cœlum! quanta gratia, toties peccatorum obtinere veniam, dum aliis ipsa etiam occasio denegatur! quanta gratia, plurimis curis liberum posse in solam pietatem & doctrinam incumbere! quanta gratia, tot interesse posse concionibus, & Sacris! tot audire monita & consilia, tot catecheses & instructiones &c. Et quibus hæ gratiæ contingunt? Studiosis profectò, aliis non ita uberes & frequentes, & continuæ. Studiosis merito dicat DEUS: *Filios enutrivit & exaltavit*: dum enim homines alios velut famulos suos habet, Studiosos filiorum more tractat, & singulari amore fovet. Non memoro beneficia particularia, quæ tua tibi conscientia suggeret. Hoc
quæro:

quæro: quid ultra facere DEus Studioſo poteſt? verum dum hac ex parte DEI in Studioſos bonitatem video, ex altera peccantium malitiam cogito. O mi Studioſe, quanta malitia eſt in unico etiam Studioſi cujuſdam peccato! Obſtupescite Cœli! *Filios enutrivit, & ſpreverunt me.* Filii tam amanter, tam ſuaviter tam paternè nutriti, ſpernunt, contemnunt DEum! ô quam acerbè DEus peccatum ingrati adeò filii ſentiet! Legi, qui liberè diceret, DEO plus ſæpe diſplicere unum etiam veniale peccatum à Studioſo deliberatè factum, ac mortale aliud à rudiquoſo quodam Catholico admiſſum ob ingratitudeſinem prorfus horrendam. Conſtat tibi utique, quod de Julio Cæſare ſcribunt. Multa acceperat ille à Conſulibus vulnera: tacebat ille aut altum modò ingemebat. Ubi verò Brutum ſtricto in ſe vidit pugione irruere, vulnus percipere, lædere; hoc, hoc enim verò linguam ſolent miſero, & in has coëgit voces erumpere: & tu, fili mi, Brute! Plura dolor negabat. Quasi diceret: an ſatis non eſt, me à cæteris vulnerari? & tu, fili mi Brute, tu me lædere audeſ? Tu quem filii amantiſſimi loco habui; quem ceſar filium meum alui & exaltavi; quem tenerrimè amore fovi; & tu, fili mi, hæc audeſ? quòd cæteri hoc audeant, ſentio, & acerbè ſentio; quòd tu, fili mi, hoc audeas, longè mihi acerbè longè accidit intolerabilius. Unum, quod inſiſtis, vulnus, vulnerum cæterorum omnium dolorem excedit. Et tu, fili mi? hocne ego

te meritis? &c. Hoc sane dixisset Cæsar, nisi dolor prohibuisset. Et tibi, Studiose, quid Salvator tuus loquitur? Et tu, fili mi, ait, fili mi, mi Studiose, tu me offendis? tu me vulneras? tu legem meam contemnis? tu fili mi? quod Ethnici me offendant, quod hæretici, quod Catholici alii me offendant, grave mihi est; sed à te offendi, à te contemni, ô fili mi, quam multo gravius! tuam sentio ingratitude! tuam malitiam ægerrimè fero! Fili mi, hæc ego de te merui? hæc per beneficia mea, per gratias meas merui? fili mi, quem toties meo corpore, meo sanguine pavi; fili mi, tu sic mecum? tu me tam liberè, tam protervè offendes? tu vitam non mutabis? Si inimicus meus maledixisset mihi, sustinuissem utique; si me offenderent alii, tacerem: si non tanta tibi præstitissem, tacerem: sed tu fili mi? quod tu sic me offendas, gravius sentio, sentio acerbius. Sunt hæc profectò voces Salvatoris tui ad te, sicut & illæ, quas in scriptura legis: *Filii Matris meæ pugnauerunt contra me.* Filii Matris meæ: quinam illi præter Studiosos? hi enim se Sodales Mariæ, & filios profitentur, hancque in Matrem sibi eligere consueverunt. De his conqueritur DEUS: *Filii Matris meæ pugnauerunt contra me*: non memorat aliorum scelera, quasi ea aut non sentiret, aut ignoraret: peccata Studiosorum memorat; horum refert scelera. *Filii Matris meæ.* ô ingratitude! ô ut hanc Salvator amantissimus sentit! Mirabile est, quod de hoc ipso Salvatore nostro

L

legi.

legimus: passus est, ut scimus, horrenda & atrocitas; nunquam verò aut persequentes allocutus, aut de eis conquestus legitur, nisi, quando alapam percussus, aiebat: *Cur me cædis?* Mirabile tacet ad vincula, ad convitia, ad verbera, postea etiam ad flagella, ad spinas, ad crucem; ad alapam unius inflictionem loquitur. An ergo cætera non æquè sentiebat? sic est, non æquè sentiebat cætera, ac alapam istam. Quid ita? Chrysostomus iudicat, hanc inflictam esse a Malcho, cuius auriculam paulò antè sanaverat Christus. Hanc impii huius ingratitude acerbè tulit, ut ad alia in se etiam graviora obmutescens, hinc exoptulare quodam modo voluerit: cur me cædis? Hinc & S. Chrys. exclamavit: *Exhorrescat Cælum ad ingratitude* Imò exhorrescat ad tuam ingratitude, Studiose, quæ multo major est, ac illa Malchi; de qua Christus magis conqueritur, quàm de aliorum hominum sceleribus. Cur me cædis? Quia feci tibi? an quia in te fui liberalior, tu in me vis esse protervior? cur me cædis? an quia plurima tibi præ aliis præstiti beneficia? *Hæc reddis DEO, popule stulte & insipiens*, aiebat olim Moyses ad Israëlitas; ego ad Studiosos discipulos hæccine reddis DEO tuo? hæc pro tot beneficiis? hæc pro tot gratiis? hæc DEO tam in beneficis? tam clementi? tam propitio? Exhorrescat Cælum! Exhorresce tu potius, Studiose & agnosce tandem, verum esse, quòd magis DEO displiceant peccata Studiosorum, quàm aliorum

rum hominum; cum major sit tua peccantis ingratitude, quam aliorum.

Reflexio. Si peccata Studiosi graviora sunt peccatis aliorum hominum; ergo errant, qui ea velut levia contemnunt & ludibundi admittunt: errant, qui nullo propterea metu percelluntur, securi quasi de salute sua vivunt. Quin imò errant. Agnosceres ô utinam tandem tanti momenti veritatem! utinam sæpe huc animum reflecteres! Absterrendus certe esses ab ea, quam tenes, vivendi ratione. Versentur tibi ob oculos verba Christi: *Popule meus, quid feci? Hæcine reddis DEO? Cur me cædis?* Statue tandem juxta claram, quam DEus hodie dedit, agnitionem, tuam posthac vitam instituere, DEO servire ferventiùs.

Pars IV.

Gravitas Peccatorum in Studiosis non minuitur per ætatem, ignorantiam &c.

D*octrina.* Habet Dæmon, quo decipiat Studiosos, atque ea, quæ dicta sunt hæctenus, eludat. Multum, ait, peccatorum talium gravitas minuitur aut plane tollitur; quia fiunt ab Adolescentia, cui aliquid dandum est, & indulgendum; fiunt ab ignorante, & imprudente ætate, non per malitiam; fiunt ita, ut non sequantur effectus periculosi, sicut in peccatis aliorum hominum; cui enim nocent? quid mali afferunt

afferunt Studiosorum peccatula? Ita Dæmon more suo dolose, & ad decipiendos incautos idoneè. Et revera maledictam hanc doctrinam plurimorum Studiosorum animis insitam esse, pro dolor! conspicimus, non facile evellendam. Unde fit, ut quæ antè dicta sunt, aut nihil aut parùm eos commoveant. Audiant ergo hi, quàm falsò Pater mendaciorum conetur persuadere levitatem peccatorum à Studiosis fieri solitorum.

Primò ait Mendax, minui peccatorum talium gravitatem aut planè tolli, quia ab adolescentibus committuntur. Itane? an ergo peccata adolescentum minùs displicent DEO? an ab eo puniuntur minùs? crederem hoc, si nescirem, juvenes etiam horrendis in hac & altera vitæ mulctatos esse suppliciis, ob unicum etiam mortale peccatum. Crederem, si nescirem, DEUM qui DEUS est aliorum hominum, etiam DEUM esse & Judicem Juventutis. Crederem, si nescirem, tantò DEUM offendi magis, quanto plura exhibet beneficia ætati teneræ; nisi scirem, Juventutem specialiter DEO debere dedicari, exigente ita & severissimè mandante DEO; atque ideo, qui mandato huic non obedit, singularem DEO inferre injuriam. An nescimus, quantopere DEUS expetat colà à tenera juventute statim ab initio vitæ? quanti amet innocentia obsequia ætatis primæ? Certè parvulo solos suavissimè amplexus fuisse Salvator nostrè legitur; ut doceret, horum se delectari consortio horum

horum obsequiis devinciri. An nescimus, peti à DEO hostiam immaculatam & sanctam? *Qui obtulerit victimam, immaculatam offerat*, ait Lev. 22. Talis autem victima ætas prima est, DEO & ejus cultui oblata. Et quæso, an leviter tantum DEO displicere credimus, si ætas prima ceu victima offeratur dæmoni, deinde tandem DEO? hocne leve? Filius sit, qui in juventute sua insurgere in Patrem ausit, verbis eum impudentibus, quin & verberibus aggredi; an leve dices, quia juvenis est? imò vel ideo displicet magis, quia vix accepta à Patre vitâ contra Patrem utitur. Collige ex his mendacissimi Sathanae versutiam. Tu firmiter tene, scelerum, de quibus agimus, gravitatem, nequaquam excusari aut minui per ætatem. Hoc ipsum confirmari potest ex illis, quæ Parte 2. dixi.

Secundò fingit, gravitatem sæpe dictam tolli aut minui; quia peccata ejusmodi fiunt ab ætate ignorante, & imprudente, non ex malitia. Mendax Spiritus, quàm denuo dolose agit! Non nego, maturum Studiosis pluribus deesse judicium; aliqua subinde ex ignorantia fieri; horumque gravitatem tantam non esse & scio & fateor. Sed de omnibus passim Studiosorum erratis hoc dici posse, apertum dæmonis mendacium est. Loquimur de Studiosis rationis usum habentibus, qualem circa annum septimum aut octavum haberi à plerisque, docent Authores. Credámne ego, tot Studiosorum mendacia tam proterva, tot in templo irreverentias, tot detractiones

& imprecationes, illa otia, illas domorum prohibitarum visitationes, lusus, intemperantias, sermones illos impuros & audaces, cantilenas obscœnas (graviora contra Castitatem flagitia, utinam rara! non memoro) credamne hæc ex imprudentia fieri? an non tot concionum labor eò in scholis spectat, eò collimat in sodalitatibus, ut vocant, ut similium rerum gravitas explanetur ignorantibus? explanatur etiam, inculcatur sapius, quin & si quid perperam admissum est, plectitur, ut errasse se ignorare non possint. Et cur, quæso, in rebus, quæ genio favent, tantam advertimus in juventute Studioſa prudentiam? An fortè DEUS usum rationis tantum dedit ad res genio servientes, prudenter agnoscendas, quærendasque, non autem ad dignoscenda fugiendaque scelera? impius es, si hoc de DEO sentias. Ignorantiam si in Studioſis esse asserit dæmon, & ex hac peccari, nec satis peccati malitiam apprehendi, profectò tantum abest, ut Studioſorum peccata sic minuantur, ut plurimum eorum gravitas augeatur. Quis enim? an omnis ignorantia peccatum levius aut nullum reddit? nequaquam, sed ea sola, quæ inculpabilis est & invincibilis; qualem inter rusticos & rudes haberi credam, inter Studioſos non credam. Hi etenim quomodo ignorare possunt ea, quæ singulis diebus festis & dominicis tanto labore inculcantur? quomodo ignorare, quæ toties legunt, audiunt, monentur; ob quæ admissa puniuntur? Certè si Studioſi

diōsi ignorare similia possunt, vix hominem in orbe reperies, qui scire valeat; cū pauci sint, aut nulli in sæculo, qui in rebus ad salutem pertinentibus sollicitè magis & frequenter instruantur. Ignorant tamen, inquires. Scio, prò dolor! sed hæc ipsa ignorantia, quia culpabilis est, quia deponi potest (habet enim, Studiosæ, occasiones discendi necessaria) hæc ipsa, inquam, ignorantia peccatum est, sæpe mortale, rarò in rebus gravibus veniale. Atque ista peccatorum gravitatem non minuit. Potes enim scire; teneris scire. Quæ igitur ignorantia excusatio? Addit dæmon: peccata Studiosorum non ex malitia fieri. Quâ ergo ratione? an ex pietate? hîc certè si malitiam non agnoscimus, nescio, an in ullo rusticorum aut civium inveniamus. Illud crediderim, paucos esse, qui usque adeò protervi sint, ut dicant: hoc aut illud faciam, quia malum est, & quia DEum offendit; hoc enim prorsus diabolicum foret. Verùm non hoc solum est peccare ex malitia, alioquin paucissimi sic peccarent. Ad peccatum ex malitia satis est, fieri ab homine sciente, aut vincibiliter etiam ignorante; fieri voluntarie & deliberate. Timet ipse fatere, mi Studiosæ, an non hac ratione peccata tua pleraque facta sint?

Tertiò fingit Dæmon, peccatorum ejusmodi gravitatem minui, quia non habent effectus adeò timendos, quales v. g. habent peccata Magistratum, Conjugum, Parentum &c. ubi ex uno sæpe peccato plura alia consequuntur,

damnaque inferuntur plurima. Non ita, ait,
 peccata Studiosorum : cui enim nocet otium,
 circumvagatio, sermo liberior &c. Ita ille. Natus
 Tartaro doctrina mendax! ô utinam non multo-
 rum animis hausta, atque hæctenus conservata
 DEum immortalem! an nullos habent tristes
 admodum, & nunquam satis deplorandos ef-
 fectus peccata Studiosorum? Non hîc loquitur
 de peccatis illis gravissimis contra Castitatem
 verbo vel opere admissis sæpe in aliorum ad-
 huc innocuorum præsentia, qui hac ratione
 venenum vel oculis vel auribus hauriunt, semper
 retinendum, & in peccata labuntur ipsi, peccata
 illis, quæ viderunt, aut etiam in majoribus
 fortè denuo præsentibus aliis, ut totius læpe
 Gymnasii juvenus unius impii verbo aut ex-
 emplo seducta peccare incipiat, peccare perge-
 pergendo pereat : quod ô utinam, utinam ratio
 doceret experientia! Taceo ista, horum enim
 effectus nimium funestos experimur, & lugere
 mus, explicare aut enumerare non possumus.
 Taceo & gravissimum aliud in Studiofa juven-
 tute peccatum, quod est Seductio aliorum
 vocatio à studiis & pietate, & nescio, ad quæ
 sancta invitatio. Rei hujus gravitatem & effectus
 tus pagina ista non capit. O quos quamquam
 horribiles effectus Seductio ista producit! An-
 ma vel unica seducta! Anima à pietate avocata
 ad scelus inducta res tanta est, ut dignas tantum
 scelere pœnas DEus non reperiat, sed sup-
 plicii meritò castiget æternis. Ad peccatum gra-
 ve

ve primum qui alterum inducit, millenorum
sæpe peccatorum, quæ dein consequuntur, ip-
siusque damnationis causa est! Ô res planè terri-
bilis! Cave, eò unquam delabaris, mi Studiose,
ut alium ad scelus etiam minimum inducas; res
enim nimis horrida & DEO exosa est; si verò
hac in re peccasti, rigidam age pœnitentiam, ne
animæ per te seductæ vindictam aliquando ex-
poscant sempiternam. Sed taceo ista, de cæ-
teris Studioforum peccatis æquè ac istis loquor!
Ô quàm deplorandos habent effectus! vis recen-
seam aliquos? paucos dico, neque eos, quos
cum peccatis aliorum hominum habent com-
munes, uti est, jactura innocentia, ne cruentis
quidem lacrymis deploranda; jactura divinæ
gratiæ; consuetudo prava sic contracta &c. pau-
cos alios hac in re singulares afferro.

Primus est: Ex frequentibus in juventute pec-
catis & tepore in divinis contrahitur consuetu-
do, non aliqua communis, sed prorsus singula-
ris & discolis Studiofis propria, non curandi
scilicet aliorum monita, non peragendi fervidè
divina, contemnendi etiam minas DEI, nullum
sentiendi horrorem, dum proponuntur terribi-
lissima fidei nostræ mysteria. Quo quid fune-
stius? quid damnationi propinquius? sed cur
hæc consuetudo Studiofis propria est & unde?
dicam. Ex eo est, quia Studiofi toties audiunt
leguntque similia; cum eis inculcentur in scholis
& cœtibus sacris, repetanturque ferme indies.
Si ergo jam tum Studiofus ista non curet (non

L 5

curat

curat autem, si toties peccat) si per similia ad emendationem non movetur, neque movebitur ætate futura; sed quando ei talia proponuntur, velut jam assuetus talibus, ea non curabit, frigide excipiet, immotus persistet; quod in hominibus aliis locum non habet; hi enim audita Veritate terrificâ moventur facilius. Habes effectum certè timendum satis.

Alter non minus funestus meritò Studioforum salutis suæ amantium animos concutiat; estque ille: amissio Vocationis. Studiosi, qui tepidos adeò sese exhibent in pietate & studiis, qui collatis sibi à DEO donis studiorum tempore abutuntur, qui absque metu & horrore peccare pergunt, Vocatione suâ excidunt, non perveniunt ad statum illum, ad quem à DEO vocati sunt; quia se indignos reddunt gratiâ, quæ eos in electione statûs dirigat & illuminet; aut si etiam statum, ad quem vocati sunt, agnoscant, eò non pervenient; quia in pœnam scelerum, aut agnitio minuitur, aut desiderium etiam ante conceptum tepescit, sæculi vanitas præponderat, Religio jam aspera & toleratu videtur impossibilis, quam antea sibi fortassis eligendam in Domino judicabant: atque ita Vocatione excidunt. Vocatione excidere! ô rem quam veram, tam terribilem! docuit, quod affertur, Gerson notæ scientiæ Vir: *Plerumque fit, ait, iusto DEI iudicio, ut qui gratiam vel neglexerit, vel repulerit, abutens donis DEI, & talentis summi Patris familias, in primo ætatis vigore, postmodum*

ad eam veniendi nequaquam recursus habeatur. Ita ille: hoc est, illi qui non utuntur gratiâ DEI & talentis in juventute sua, non accipient postea gratiam, Vocationis scilicet, quæ præcipua est. Atque ô si non lugubri nimium experienciâ, æternoque suo damno plures illud didicissent! Novi ego adolescentes non paucos modò, qui sub initium studiorum piè atque innocenter viventes, vocari se sentiebant à DEO ad hunc vel illum statum religiosum. Vocatio hæc per annos plures eorum animo occurrebat, adeò ut de divina Vocatione non ultra dubitari posset. Interea dum ad Philosophica studia perventum est, more nimium consueto deficiebant adolescentes illi à pietate pristina, otio se dabant & conventiculis, confitebantur rariùs, loquebantur, vivebantque liberiùs, genio suo litabant. Eorum aliqui maledictum illud sibi imprefferant: *fiam Religiosus: dandum est aliquid adhuc ætati: fruamur bonis, dum licet.* At ecce dum sic fruuntur bonis miseris miserrimi ipsi; dum vivere incipiunt liberiùs, & in consueta Studiosis peccata sine metu incidunt; evanescit omnis de statu sanctiore cogitatio, perit desiderium Religiosi statûs, placere incipit sæculum, arridet libertas, manetur in sæculo, vivitur in peccatis; quo fine? dabit exitus. Non irridetur DEUS. Non rara sunt hujusmodi exempla, sed singulis propè annis obvia; dum juvenes sancta omnia anhelantes, paulò post libertatis Philosophicæ dulcedine capti, otio se totos dant

dant

dant & inertia, omnem vitæ sanctioris cogitationem abiiciunt, justè puniente DEO, & gratiam eam, qua se indignos reddiderunt, in scelerum pœnam eis subtrahente. Miserrimum est, quòd Juvenes ejusmodi pœnam agnoscere non nisi serò incipiant. Dum enim Religionis amorem evanescere, amorem sæculi adesse sentiunt, mox se ad Sæculum vocatos stultè concludunt, non examinantes vitam, quâ se indignos reddiderunt, ut à DEO ad statum illum perducantur, ad quem verè vocati sunt; non attendentes, ipsum Sæculi amorem non à DEO esse ut signum Vocationis veræ, sed pœnam & effectum scelerum suorum. Habes ergo effectum longè terribilissimum è peccatis Studioforum nasci solitum. An ergo res tanti momenti est, inquit fortassis, Vocatione suâ excidere? Est, est, Studiose mi, est tanti momenti, quanti est Cœlo excidere. Vocatio enim donum DEI speciale est, quo nos interiùs dirigit ad agnoscendum & amplectendum illud vivendi genus, in quo nos certò salvandos esse prævidet DEus. Licet quippe in quovis statu salvari possit quilibet non salvabitur tamen in quovis, sed in uno illo quem DEus prævidit. Quisnam autem sit status ille, cognoscere ex se homo non potest, requiritur auxilium DEI, quo illuminatus homo cum agnoscat; requiritur denuo gratia DEI, quâ adjutus homo agnitum à se statum operum ipso amplectatur. Utramque gratiam DEus nobis denegat, qui eam sæpe & ferventer flagitat.

rat, vitamque vivit Christiano dignam, aut in errores si labitur, mox resurgere conatur, & eos emendare. Hæc gratia tanta est, ut post beneficia omnibus communia majorem DEUS hac in vita favorem exhibere homini non possit, ac si dirigat eum, ut statum suum agnoscat, agnitum amplectatur. Status enim ille ex DEI voluntate electus, certissimum futuræ beatitudinis pignus est. Hac ergo gratiâ Studiosi male viventes excidunt, dum faciunt per scelera sua, aut ne agnoscant statum illum, ad quem a DEO vocati sunt, aut agnitum non amplectantur, sed cæci eligant alium, in quo certò æternum sunt perituri. Excidunt ergo gratiâ Vocationis, hoc est, beatitudine ipsâ; dum enim aliam viam aggrediuntur, quam quâ DEUS eos salvare vult, in mille salutis pericula incidunt, ruunt in interitum. Solus certè hic effectus longè funestissimus horrore Studiosum quemlibet percellere deberet, eundemque ad meliora vel invitum permovere.

Reflexiones. 1. Si nihil est, quo peccata Studiosorum minuantur, multa unde augeantur; ergo Studiosis nulla aliquando erit excusatio coram tribunali Judicis. Sic est, nulla e

Nulla tibi, mi Christiane, ait S. Chryl. (dicam ego: mi Studiose) nulla tibi erit excusatio. Habebunt Ethnici, quo se aliquo modo excusent, scilicet defectum occasionum, instructionum &c. habebunt Judæi, nimirum ignorantiam: habebunt Catholici rudes & plebei, penuriam insti-

insti-

institutionum, molem negotiorum temporali-
 um, pericula & occasiones peccandi & similia.
 Hæc illi obtendent, licet non ideo scelerum
 poenas evasuri. Tu verò, tu Studiose, quam
 excusationem, quæso, habebis? quid obtendes
 an ætatem tuam primam? sed hæc culpam au-
 get; cum innocentiam tuam, annos floridos &
 optimos dederis per peccata dæmoni, non DEO
 cui tot nominibus obstringebaris. An igno-
 rantiam? voluntaria est, culpabilis est, & nota
 digna suppliciis: habebas enim occasiones, in-
 structores &c. poteras scire, si volebas. Quid
 ergo proferes? versa te in partem omnem, nul-
 la tibi, nulla erit excusatio. Si teste Paulo,
 Philosophi illi prisca inexcusabiles coram DEO
 erant; quia licet agnovissent aliquo modo
 DEUM, eum tamen non honoraverunt; quan-
 to minus tu excusari poteris, qui multò clario-
 rem DEI, peccatorum, virtutumque notitiam
 habuisti, aut habere poteras & debebas? Nulla
 nulla tibi erit excusatio. Quid ergo agendum
 si sapias, ne admittas ea, quæ excusare non poteris.
 Si ingenuus es, scholâ abesse time, nisi habeas
 quo te excuses. Potes quidem hîc speciosè con-
 fingere quidpiam, & excusationis loco afferre
 homini; sed an & DEO? Fuge ergo, quæ ex-
 cusare non poteris. Non poteris excusare quo-
 tidianam tuam inertiam, inobedientiam, irre-
 verentiam in templo, liberiores illos sermones
 &c. ergo ista fuge & detestare.

2. Si inter effectus peccatorum à Studiosis admitti solitorum est ille tam terribilis, scilicet: amissio Vocationis, è qua tamen æterna tua beatitudo dependet, quid agendum? ergo vitanda sunt sedulo peccata Studiosis familiariora; ergo nihil hîc leve judicandum. Sic te concludere jubet salustia. Amasne Animam tuam? eamne serio salvare postulas? non dubito. Ergo & cupis viam scire & locum, ubi salvanda sit? ergo & huc pervenire desideras? Ne obstruas igitur divinæ gratiæ fontem; ne gratiam tibi alias conferendam ipse impedias. Alium statum si eligis, quam illum, in quo DEUS te salvatum iri prævidet, actum est de te & salute tua: illum statum si non agnoscis, actum est de. nuo. Non agnosces autem, non eliges, nisi vitam aliam agas, nisi ad DEUM serio converteris. Fateor, dat DEUS subinde gratiam Vocationis etiam indignissimo, & maxima ponenti impedimenta; sed rarus iste est Divinæ misericordiæ effectus, quem tibi ex mille aliis polliceri non nisi stultissime potes. Noli igitur rei hujus oblivisci: cogita sæpius in occasione: forte si hoc agam, excidam Vocatione mea & peribo! fugiam ergo. Noli etiam eò stultitiæ & impietatis delabi, ut post agnitam à te Vocationem licere tibi judices vitam justò liberiores; eò quòd postea in statu Religioso eâ carendum sit. Vivit enim DEUS justus & vindex, qui quidem ex immensa misericordia sua te illuminavit, ut agnosceres statum, in quo salvari possis securius.

rius.

rius, sed justo suo iudicio in scelerum tuorum
 poenam tibi gratiam subtrahet, ita tu non per-
 venias ad statum illum, quem antea noveras esse
 amplectendum. Hoc revera accidit plurimis,
 accidere potest & tibi: quod si fiat, æternum
 miser es. Cave, audias pessimas eorum voces,
 qui dicunt: paulò post eris Religiosus; non po-
 teris vivere è voluptate & genio tuo; ergo nunc
 adhuc audendum aliquid est: vivendum libe-
 rius &c. mitte libros & studia; accede cauponas
 lusibus aliquid concede &c. Non audi, obsecro
 has, & peiores voces alias: diabolica sunt dicta-
 mina, quibus jam plurimi juvenes æternam suam
 debent perniciem. Ipse, quæso, considera, an
 non ejusmodi juveni DEUS justè gratiam Voc-
 tionis subtrahat. Quid enim? an DEUS hoc aut
 illo Studioso indiget? minimè: habet innume-
 ros, quos vocare potest ad eundem statum, ad
 quem te vocat: quòd te vocat, singulare bene-
 ficium est: si tu autem pro gratia hac DEUM
 pius offendas, an non justè agit, hanc tibi ad-
 mendo? Amico, cui aurum tuà sponte obtuleras,
 an non hoc ipsum negares, si te proterve offen-
 deret? haberes enim alios, qui id cum gratiarum
 actione acciperent: ita & de DEO loquere
 Deinde quàm, obsecro, intoleranda DEI inju-
 ria est, ideò jam DEUM offendere, quia postea
 ei serviturus es? quæso, si famulus tibi diceret
 serviam tibi anno sequente; jam verò prius ser-
 viam hosti tuo, offendam te, rapiam bona tua
 vulnerabo te, deinde tibi serviam. Anno
 veluc

velut intolerabile scelus famulum hunc à te abigeres? Et tu quid aliud agis, si eo, quo dixi modo vivis: ecce DEUS, fiam Religiosus, serviam tibi fideliter; sed jam serviam mundo & dæmoni; & quia deinde non potero habere occasiones te offendendi, offendam jam: offeram me tibi postea in holocaustum; verum jam me dæmoni offeram: quod restabit, tuum erit &c. hæ tuæ quasi ad DEUM voces sunt: nunquid blasphemæ & inferis dignæ? Cave ergo, liberiùs vivas eo nomine, quòd Religiosum statum fortè cogites: gratiam enim Vocationis certò tibi DEUS subtrahet. Time effectum a deò terribilem. Quòd si hunc jam fortè experiri incipis; si voluntatem, quam ad certum vivendi genus ex motivis sanctissimis conceperas, amisisse te advertis, & econtra affici v. g. ad sæculum; bene conscientiam discute, an solido & sancto nitaris motivo; an verò jam pœnam DEI experiaris, qui gratiam Vocationis tibi subtrahere incipit; quia te eâ indignum fecisti. Tantò jam ferventiùs ad DEUM confuge, vitam emenda, ut novâ te gratiâ donare dignetur Dominus ad electionem hanc ritè faciendam. Agitur de Anima tua!

Pars V.

Peccata Studiosorum terribile manet iudicium,
terribiles pœnæ.

Doctrina. Gravitati scelerum respondet Iudicium & pœna: facile igitur ex dictis intelliges

M

telliges

telliges, quid Studiosis peccantibus aliquando futurum sit. Vox utinam mihi ea suppeteret, quæ exaudiri à Studiosis universis posset! unum hoc ingeminarem: ô Studiosi mei, ô Studiosi mei, terribile vos manet iudicium, terribiles manent pœnæ! Non vanæ sunt minæ: veritas est hanc sic ostendo. Israëlitas multò gravius ex cepit iudicium & pœna, quàm alios; quia graviora erant eorum scelera. Inde sunt terribiles illæ minæ: *Tantummodo vos cognovi ex omnibus nationibus terræ; idcirco visitabo super omnes iniquitates vestras. Effundam super eos indignationem meam; omnem iram furoris mei: non parceret oculus meus, & non miserebor. Inducam mala, ita ut inruant amba aures.* Aliæ non minùs tremendæ in Evangelio sunt hæ: *Sodomis in die illa remissus erit: hoc est, Sodomitæ non habebunt tam terribile iudicium, quale vos. Venient ab Oriente & Occidente, & recumbent cum Patribus Abraham, Isaac & Jacob; filii autem regni eiicientur foras. Tyro & Sidoni remissus erit in die iudicii &c.* Aliæ vertisne, quale iudicium Judæis prædixerit Christus? Tyro & Sidoni & Sodomitis remissus erit fore iudicium, quàm Judæis, apud quos prædicaverat Christus. Cur hoc? quia Judæorum peccata graviora erant; beneficia eis comminata majora; quia occasiones plures habebant bene vivendi, discendi veritatem, serviendi DEO, ac gentiles, aliique. Ergo *Judicabo vos juxta vias tuas, & ponam contra te abominationes tuas, & non parceret oculus meus, & non miserebor.*

ait Dominus. Ex hoc Sancti Patres eruunt: ergo & Catholicos gravius manet iudicium & pœna acerbior. Antoninus ait: *Omnia Israëlitis facta sunt propter nos; populus enim iste fuit figura populi Christiani; unde ista demum evenient Christianis & pejora, si ingrati fuerimus inventi.* S. Bonav. inquit: *Væ Christianis, qui DEum cognoscunt, & non ut DEum honorant: non servientes DEO Christiani plusquam Saraceni & Pagani puniendi sunt.* Clarissimum & terrore plenum est illud S. Pauli: *Voluntarie peccantibus nobis post acceptam notitiam Veritatis, jam non relinquitur pro peccatis hostia, sed terribilis quadam expectatio iudicii.* Nota: terribilis expectatio iudicii; quia scilicet post acceptam notitiam peccamus. Sicut ergo Judæos terribile manebat iudicium, quia post tot beneficia, post haustam notitiam, post tot monita peccabant; ita & Catholicos eadem ex causa gravius maneat iudicium, necesse est; adeò ut Sodomitis, Sidoniis & aliis remissius futurum sit in die iudicii, ac Catholicis. Certum hoc est omnibus. Ex his verò rursus deduco, multò terribilius iudicium expectandum esse Studiosis ac Catholicis cæteris plurimis. O Studiosi, audite hæc, & intelligite, nec tantum ut vanas minas ludite: terribile vos manet iudicium; vobis dictæ sunt minæ illæ: *Tantummodo vos cognovi ex omnibus nationibus terræ; idcirco visitabo omnes iniquitates vestras: Sodomis remissius erit in die iudicii: remissius erit Gentilibus & Catholicis plurimis. Filii regni, quales vos estis, eiicientur foras, in tenebras*

exteriores, ubi erit fletus & stridor dentium. De
 vobis dicam illud Christi: *Væ tibi Corozaim! & tibi
 Bethsaida! quia si in Tyro & Sidone factæ essent
 virtutes, quæ factæ sunt in vobis, in cilicio & cinere
 poenitentiam egissent.* Væ tibi Studiosa juven-
 tus peccatrix! in te enim factæ sunt virtutes plu-
 rimæ; poenitentiam tamen non egisti. Væ tibi
 quia si in Tyro & Sidone, si in regionibus bar-
 baris, si inter cives, rusticos, aliosque sæculares
 factæ fuissent virtutes, quæ in te; si illi habu-
 sent tot sanctè vivendi occasiones, quot tu, in
 cilicio & cinere poenitentiam egissent; servi-
 sent DEO accuratiùs. In vos, inquam, ô Sto-
 diosi, hæ minæ cadunt. Cur? eandem ob cau-
 sam, ob quam supra asserui, peccata vestra gra-
 viora esse peccatis aliorum hominum. Et si Ca-
 tholicos gravius manet iudicium, quàm alios
 quia plura à DEO nacti sunt beneficia, plura
 habuerunt bene vivendi occasiones, necesse est
 & vos ut gravius maneat iudicium quàm im-
 meros alios Catholicos; quia plura ac innumera
 alii à DEO accepistis beneficia; plures sanctè
 vivendi occasiones habuistis. An causam mi-
 tãsti, cur Christus minatus fuerit incolis Cor-
 zaim? ideo, quia multæ ibi virtutes factæ erant
 hoc est, Christus sæpe ibi prædicaverat, fecit
 rat miracula, monuerat ad poenitentiam: quod
 in Tyro & Sidone factum non fuerat; quare
 urbium incolæ si illa media, illas occasiones
 habuissent, in cilicio & cinere poenitentiam eg-
 sent. Ideo ergo gravius Corozaitas manebit iu-

judicium; quia mediis illis usi non fuerant, quæ præ aliis per DEI benignitatem acceperant, quibusque aliis multò melius fuissent usuri. Studiose mi, eadem ex causa & tibi & Studiofis aliis gravius imminere iudicium illico evincam. An non enim fiunt virtutes plurimæ inter Studiosos? an non habentur eis conciones plures, quàm aliis? an non monentur ad pœnitentiam sæpius, quàm alii? an non habent plures occasiones, quàm alii? Et quæso, si DEUS daret tot conciones, tot bene vivendi occasiones Rusticis, si plebeis, si hominibus innumeris, toto die sub negotiorum mole gementibus; an non servirent DEO diligentissimè? an non obedirent ei in omnibus? Ergo tibi, qui has occasiones habes, non tamen nisi ad DEI offensam adhibes, gravius imminet iudicium, quàm Catholicis cæteris. Væ! væ tibi Studiose juvenus peccatrix! voluntariè peccanti post acceptam notitiam veritatis, non relinquitur hostia, sed terribilis quædam expectatio iudicii, teste Spiritu Sancto: habet autem Studiose juvenus notitiam veritatis, & peccat nihilominus; ergo terribilis expectatio iudicii ei relinquitur. Narrat Barzias, a Virgine quadam Sancta visum esse iudicium viri alicujus, cui DEUS triginta dies pro pœnitentia agenda concesserat, hic verò pessimè impenderat. Vidit ergo Virgo illa specialem rationem, quam vir ille reddere debuit ob triginta dies illos: exprobrabantur hi ei, & obiiciebantur: si enim dies hos habuif-

sent alii, pœnitentiam egissent. Studiose, ob
 dies triginta tam terribile iudicium! ô quale
 tuum erit ob annos integros non DEO, sed
 peccatis donatos & libertati! ô quale iudicium!
 Non fallit scriptura: terribilis expectatio iudicij
Judicabo te juxta vias tuas, & ponam contra te abo-
minationes tuas, & non parceret oculus meus & non
misererbor. Verba DEI sunt. O iudicium non
 modò terribile, quod solùm ostendere propo-
 fueram, sed multò terribilius ac aliorum homi-
 num! Iudicium hoc Studiosi augetur adhuc
 eo; quia multi erunt, qui hunc accusabunt,
 nemo qui excuset. Non fore excusationem
 ullam, vidimus antea. Restat, ut accusatores
 deamus. Quinam illi? præter communes
 nibus accusatores, quales sunt Conscientia ho-
 minis, Dæmon, Angelus, erunt & alii. Christus
 ad contumaces Judæos ait: *Surgent Ninivita*
die iudicii, & condemnabunt generationem istam
quia scilicet Ninivitæ ad unam Jonæ Prophetæ
concionem conversi egerunt pœnitentiam; Iu-
dæi verò ad tot Christi conciones se non con-
verterunt. Studiose mi, an non manibus etiam
 palpàs, simile aliquid tibi eventurum ob
 dem planè rationem? Ecce præter Ninivitas
 surgent Japones, surgent Indi, surgent Judæi
 surgent Hæretici, imò ipsi surgent Catholici
 lii, & condemnabunt te; accusabunt, dicent
 ecce justissime Judex, ecce ille adolescens,
 tot sanctè vivendi occasiones dedisti, cui
 concionem unam, uti Ninivitis, sed centenas

& centenas obtulisti, præter inspirationes innumeras, præter agnitionem fidei & mysteriorum eius, præter sollicitam & laboriosam instructionem, præter innumera alia tibi serviendi media; justissime Judex, tu scis, quomodo tempus illud, illas occasiones, conciones, instructiones impenderit; quam tepidè tibi servierit, quot vicibus te offenderit. Nos tales occasiones non habuimus; non fuerunt nobis tot conciones habitæ, aut certè propter negotiorum molem interesse vix potuimus; nobis non ita explanata sunt fidei mysteria, non sic descripta est peccatorum gravitas, non toties inculcata pœnitentia, non tantum tempus concessum; si nos vel centesimam partem mediorem illorum habuissemus, quæ habuit adolescens ille, vixissemus sanctè, peccassemus nunquam, serviissemus tibi devotissimè. Juste Judex, si nos damnas, qui tamen mediis ejusmodi destituti, viximus; ergo graviores damnationem meretur Studiosus ille. Vindica Domine! vindica! En hi sunt accusatores tui, mi Studiose. Accusabit te etiam Parentum tuorum cura; clamabunt & accusabunt te Parentum sumptus, sæpe non sine cruore parati; clamabunt & accusabunt fratres & sorores, quorum hæreditatem fortè otando prodigisti; clamabunt labores illi perpetui, curæ, sudores Magistrorum & Professorum tuorum, quos pro te tot annis exantlarunt, non sine propriæ vitæ detrimento aut jactura; clamabunt eorum preces pro te fusæ, noctes diésque pro

tuo emolumento impensæ. O accusatores vere terribiles! Neque hîc finis. Joannis 5. dicit Christus Judæis: *Est qui accusat vos Moyses, in quo speratis!* hoc est, ille ipse Moyses legislator vester, cujus vos discipulos profitemini, accusabit vos, vos condemnabit. Sic dicam ego; est, est, Studiole, qui accuset te Jesus, in quo speras; accusabit tuam in servandis propositis inconstantiam, tuam in divinis tepiditatem, in studendo socordiam, in peccando audaciam. Est, est, quæ te accuset Beatissima Virgo, in qua jam protervè nimium speras; hæc accusabit tuam in cultu toties tibi commendato socordiam, precum omissiones, in offendendo DEO proterviam, in promissis implendis negligentiam, in pacto & renovato toties foedere per formulam Sodalitatis perfidiam. Est, est, qui te accuset Angelus custos, in quo speras: accusabit tuam in implendis monitis incuriam, tuam inobedientiam &c. Est, qui te accuset, Patronus Nominis sunt Sancti Studiosorum curæ præpositi, qui tantum tibi pœnitentiæ tempus, tot tibi inspirationes impetrârunt. Sunt, qui te accusent condiscipuli tui, qui meliùs eodem, quo tu fruebaris, tempore usi sunt. Erunt & alii adhuc Studiosorum aliquorum accusatores planè terribiles, quos taceo; quia te, ut spero, non accusabunt, cum seductorem te esse non sperem. Accusatores illi erunt Animæ per consilium aut perversum Studiosi exemplum seductæ. Ope ego te salutem tuam obtestor, cave, ne talem ali-

aliquando habeas accusatorem : potens enim
nimum vox ejus est & accusatio : clamat simul
cum eo & sanguis animæ æternum infelicis , &
sanguis Jesu Christi pro anima illa effusus : cla-
mat : vindica Domine ! vindica ! Væ tibi , si ta-
lem aliquando habiturus sis accusatorem. Ne
habeas , cave , verbo aut exemplo quempiam
seducere audeas.

Spectâsti Judicium terribile , nunc & pœnam
attende. O pœna quàm terribilis ! Væ , ajebat
Bonaventura , *Væ Christianis , qui DEum cogno-
scunt , & non ut DEum honorant : non servientes
DEO Christiani plus quàm Saraceni & Pagani pu-
niendi sunt . Tu dele vocabulum : Christianis ;
& substitue : Studiosis . Væ ! væ Studiosis , qui
DEum agnoscunt , & non ut DEum honorant !
væ ! plus quàm Catholici alii puniendi sunt . Filii
regni , ait Christus , eiicientur foràs . Filii regni
estis , ô Studiosi ! vobis specialiter , ut filiis , me-
dia ad regnum cœleste largitus est Deus . Ex-
pavescite ! Filii regni eiicientur foràs . Sed cur ?
S. Chryl. dicit : *Quantò maiora beneficia homini-
bus sunt constituta , tantò majora peccantibus sup-
plicia sunt parata .* Relege hoc , & tecum repete ,
mi Studiose , & vide , an non inferas : ergo Stu-
diosis ingentia , imò majora quàm aliis parata
sunt supplicia ? Docuit hoc Christus in arbore
illa , quam , quia fructus non protulit , excin-
dendam dixit , & in ignem mittendam . Do-
cuit in servo illo , quem , quia sciens voluntatem
Domini non implevit , vapulaturum esse multis*

asseruit. Tu, tu arbor illa es, Studiose, plantata non solum in agro Ecclesiæ, sed & cœtus Mariani: fructus non profers, quos debes: time excisionem & ignes. Tu, tu servus ille; sed voluntatem Domini, nec tamen eam imple: time verbera! time supplicia! *Non parceret oculis meis, & non miserebor*, ait DEUS. Habetur etiam vita S. Macarii, Calvariam aliquam cuiusdam Ethnici, ad quam casu Sanctus offenderat, dixisse, Christianos multò majora in orco pati supplicia, ac Ethnicos, ob majora, quæ acceperunt à DEO, beneficia. Certus sum, Studiose, si quis hodie damnatus adolescens ab inferis exurgeret, certus sum, clamaret palam, multò majora inter inferos supplicia destinata esse Studiosis, quàm aliis; eadem ex ratione, quòd majoribus à DEO beneficiis fuerant affecti.

Reflexio. Si terribile adeò iudicium æque supplicium manet Studiosos impios; ergo timendum est tibi, Studiose, timendum timore salutari, dum peccas. Revoca hoc sæpe in memoriam, ne pecces; meliùs utere occasionibus, ne tot habeas tui accusatores: DEO, B. Virgini & sanctis famulare ferventiùs, ne te tua negligentia aliquando arguant. Verbo, fugas peccata, extirpa consuetudines pravas, ne horrendis aliquando suppliciis inter inferos à iudice puniaris. Clausulam impositurus Considerationi huic, unum illud flagito, quod Iudas ab Israëlitis petiit: *Mementote istud & confidamini, & redite pravariatores ad cor.* Memento

to eorum, quæ dixi, & confundere, & erubescere rubore salutari ob ingratitude tuam, quâ hactenus DEum optimum exacerbâsti: redi ad cor, hoc est, serîo te ad DEum tuum converte. Audivisti, quàm falsò peccata tua passim leviantum esse credas; quàm multa sint, quæ illa ipsa aggravent, ita quidem ut magis DEO displiceant, quàm aliorum peccata hominum: audivisti, nihil esse, unde excusationem petere coram DEO valeas; audivisti effectus, qui consequi ad peccata tua possunt; demum & iudicium & pœnas Studiosis impiis parata audivisti. Hæc omnia tecum considerans, quid concludis? hoc certè: agenda est vita alia: ferventissimè in emendationem vitæ incumbendum est, nisi perire & damnari velim: deposito peccatorum contemptu & vilipensione, maximus eorum horror concipiendus est. Bene conclusisti: hoc fac, & vives. Aliud adhuc quod in rem tuam deducere potes, hoc est: sive peccaveris graviter, sive non; est cur timeas, neque, uti apud Studiosos fieri solet, absque omni salutis metu vivas. Si non peccâsti, habes, quòd DEO gratias agas verè immortales: timendum est tamen; cum facilis lapsus sit in ætate lubrica, inter sociorum blandimenta, & dæmonum insidias. Si peccâsti, licet unâ solum vice, habes, quòd veniam à DEO petas indies, doloremque frequenter elicias. *Peccâsti?* ait S. Chryf. *jam desiste, & in contrarium convertere.* Time, ne primum, quòd perpetrare cogitas, scelus, tuo-

tuo-

tuorum impleat mensuram delictorum. Finio
 verbis Apostoli: *Obsecro, ut dignè ambuletis Vo-
 catione, qua vocati estis.* Studiose mi, vive vitam
 Studiose dignam, dignam illo homine, qui
 plurimis se affectum à DEO esse beneficiis in-
 ficiari non potest.

Affectus. Omnipotens, sempiternè DEus, de
 profundis clamo ad te! Domine exaudi vocem
 meam! de profundis iniquitatum mearum cla-
 mo ad te! si iniquitates observaveris, quomodo
 sustinebo? ô Domine, quid agam? Video me in
 profundo iniquitatum demersum, & talium quid-
 em iniquitatum, quales meas esse nunquam
 credidi. Peccavi Domine, & peccata mea non
 agnovi; iram tuam non timui; vindictam non
 expavi; credidi, leviam tantùm esse, quæ ago,
 nec magnis digna suppliciis. O DEus, quam
 alia me hodie docuisti! Expavescò, dum recor-
 dor peccatorum à me commissorum! ô quoties
 graviter te DEum meum offendi, falsò mihi
 persuadens levem solummodo noxam esse! non
 apprehendi Domine, quàm periculosa sint illa
 peccata, in quæ iterum iterumque prolabor:
 non attendi, quàm parum absim à damnatione
 perpetua: non expendi, quàm multa sint, qui-
 bus peccata mea aggraventur, quàm nihil sit,
 quo eorum minuat malitia: non cogitavi,
 quantis me dignum suppliciis redderem; hinc
 peccavi sine rubore, sine metu, nihil de scele-
 rum emendatione sollicitus. O Domine, si ini-
 quitates observaveris, quomodo sustinebo?
 quo-

quomodo sustinebo, si tot contra me accusato-
res videro insurgere? si turpibus adeò flagitiis
me undique vallatum conspexero? Timeo Do-
mine, iudicium tuum! timeo, quæ meritis sum,
supplicia! Mille inferos, fateor mi DEUS, mille
inferos sum pro meritis, quòd primos vitæ meæ
annos non tibi, cui debebam, sed libertati &
peccatis dederim. Sed quid ages cum peccatore
culpam fatente, erroremque suum agnoscente?
num reiicies à facie tua? Domine, nisi infini-
tam tuam esse misericordiam scirem, aliud ex-
pectare nihil possem; cum verò sciam, tibi pro-
prium esse misereri & parcere, animum non
abiicio. Multum peccavi, Domine, sed major
est misericordia tua, quàm iniquitas mea. Er-
go secundum hanc magnam misericordiam
tuam miserere mei, & me respice, qui corde
contrito & humiliato venio ad te clamans & in-
geminans: delicta ætatis meæ primæ & ignoran-
tias meas ne memineris Domine! Offero tibi,
Pater æterne, in satisfactionem scelerum à me
admissorum, Juventutem unigeniti filii tui Sal-
vatoris mei, & omnia ejus merita, omnes vir-
tutes, quas in ea ætate exercuit. Pater æterne,
respice in faciem Christi filii tui, & miserere mei!

Proposita. Ætatem, quæ superest, totam tibi,
mi DEUS, consecrabo; aliam longè vitam insti-
tuam: in hac enim si pergam, timeo saluti meæ.
Incumbam ergo in emendationem errorum
meorum, præcipuè istius NB. N. N. 2. Nun-
quam ita me decipi patiar, ut ullum Studiosi

peccatum velut leve contemnam. 3. Examina-
 nabo bene conscientiam meam ante Confes-
 sionem, ne aliquod peccatum maneat occul-
 tum. 4. Sæpius recordabor eorum, quibus
 peccata Studiosi tantum aggravari audivi. 5.
 Spe sanctioris statûs aliquando eligendi induc-
 tus non vivam liberius, ne vocatione ipsâ exci-
 dam. 6. Sæpius eliciam dolorem de juventute
 tam malè exacta, verbis illis: delicta juventu-
 tis meæ & ignorantias meas ne memineris, Do-
 mine! 7. Studiis me ferventer applicabo, ti-
 mens, ne ignavia hæc mea initium sit damna-
 tionis æternæ. 8. Negotium Vocationis trac-
 tabo eâ curâ, quantâ requirit res tanti mo-
 menti; & vel ideo vitam emendabo, ne gratiam
 Vocationis DEUS subtrahat. Denique vivam
 vitam eam, quam tanta DEI beneficia à me
 exigunt.

Petitio. Pater æterne, per merita dilectissimi
 Filii tui largire mihi indignissimo gratiam, sic
 meam jam vitam instituendi, ne aliquando
 proiciar à facie tua in æternum.

Ad DEUM. Recita *Te DEUM* laudamus in
 gratiarum actionem pro tot beneficiis, quæ
 DEUS tibi Studioso contulit, & ad impetran-
 dam in sancta vita constantiam.

Ad B. Virginem. Renova devotionem tuam
 recitando formulam: *S. Maria Mater DEI*
Virgo &c.

Ad Sanctos. O Sancti, quorum cura Divini
 bonitas juventutem Studiosam committere
 gnata

gnata est, intercedite pro me, ut proposita à me facta fideliter impleam. Et vos orate pro me, qui Juventutem vestram DEO totam consecrâstis, ut tandem vestris insistere vestigiis incipiam, neque ab illis unquam deflectam.

Consideratio VI.

De Morte Hominis.

Recitatâ oratione consuetâ, cogita te videre moribundum aliquem, voce destitutum, fractis oculis, naribus auribusque rigentibus, ore fœdum in modum distracto, fronte macie extensâ, collapsis genis, porrectis brachiis, manibus pedibusque emortuis, pallente vultu & exsucco horridum: cogita præterea, te audire gemitus ejus & suspiria. Pete gratiam agnoscendi, quid sit Mors, quantique res momenti sit, ut ad eam ritè te valeas præparare.

Pars I.

Quid sit Mors, & quanti momenti sit.

Doctrina. Mole parvum, mysterio ingens verbum est, Mori, Mors. quid est mori? Mori est omnia & singula mundi hujus bona deserere; est pro omni æternitate deserere mundum, in quo vixisti; patriam, in qua natus es; urbem, in qua vixisti; domum, quam incoluisti; lectum, in quo quievisti; hortos, in quibus ambulâsti, omnia demum terræ loca. Quid est mori? Mori est dicere perpetuum vale parentibus, fratribus, sororibus, amicis, sociis illis tuis,
tan-